

OVERZICHT RECENSIES ONHEILIG

Onheilig - Roos van Rijswijk - Querido 2016.

Miguel heeft zijn moeder al twee jaar niet gezien – en hij geniet van de rust. Zijn nieuwe leven in een slaperig Duits stadje bevalt hem uitstekend. Maar wanneer hij hoort dat zijn moeder ernstig ziek is, kan hij niet anders dan contact zoeken. Al heeft hij zijn handen al vol aan Jorge, een simpele jongen die tot Miguel's vreugde en frustratie nooit van zijn zijde wijkt.

De therapeut van Miguel's moeder heeft haar intussen opgedragen een dagboek bij te houden. Dit blijkt precies de uitlaatklep die ze nodig heeft: scherp fileert ze niet alleen zichzelf en de therapeut, maar ook iedereen die een rol heeft gespeeld in haar leven.

Ren naar de boekwinkel, of [bestel](#) 'm. Liever eerst weten wat je in huis haalt? [Hier](#) vind je een leesfragment.

In 2016 is *Onheilig* bekroond met de Anton Wachterprijs, een tweejaarlijkse prijs voor debuutromans.

Een hoofdstuk uit *Onheilig* is opgenomen in een [Duitse bloemlezing over Amsterdam](#) (Uitgever: Klaus Wagenbach).

In *De Volkskrant* (13/2/2016) een [recensie](#) (****) en een [interview](#).
Arjan Peters schrijft:

Debutante Roos van Rijswijk (1985), die in verschillende bladen verhalen publiceerde en sinds kort redacteur is van het literair tijdschrift *Tirade*, presenteert zich in haar roman *Onheilig* als subtiel en gewaagd. Al snel leven we zo mee met de onflatteuze vertelster die voor niemand enige schijn hoeft op te houden, dat we haast verzuimen te letten op de stilistische verfijning die Van Rijswijk tot achteloze hoogstandjes aanzet.

In *NRC Handelsblad* (4/3/2016) een [recensie](#) (****) en nog een [interview](#) (samen met Lize Spit).

Thomas de Veen schrijft:

Gemakkelijke sympathie of energie zijn dus geen voorwaarde voor een interessant boek, bewijst *Onheilig*, al is het ook niet verstoken van genegenheid. De brief brengt de personages overtuigend in beweging: zij naar Nieheim en hij, gelijktijdig, naar Amsterdam. Toenadering? Van Rijswijk kijkt wel uit. Ze blijft als schrijver ver van oplossingen of clichés; conventionele opgeruimdheid zou bij dit verhaal en deze personages dan ook absoluut niet passen.

In *Trouw* (9/4/2016) schrijft Jann Ruyters:

(...) je proeft vanaf de eerste bladzijdes dat het Van Rijswijk niet om een simpele loutering te doen zal zijn. Toch kantelt ze heel subtiel je blik. 'Onheilig' leest niet als een levendig, lineair verhaal dat richting oplossing gaat, meer als een schilderij dat langzaam steeds meer kleur krijgt, invulling en diepte.

Op [De Correspondent](#) schrijft Dries Muus:

Soms voel je het bij een boek al na een paar alinea's: dit kan weleens een heel goed boek worden. Na de eerste sterke pagina's denk je dan: maar dit is een debuut. De schrijver móet wel ergens uitglijden. Dat doet Roos van Rijswijk nergens. *Onheilig* begint sterk, blijft sterk, eindigt sterk.

Op [CLEEFT](#) schrijft Ferdinand Lankamp:

Een ingetogen debuut met een rauw randje, waarin de lezer grote thema's als dood, liefde en seks in precies de juiste hoeveelheden krijgt voorgeschoteld. Allemaal in de originele stijl van Van Rijswijk, die daarmee een geslaagd boek aflevert.

Op [Tzum](#) schrijft Guus Bauer:

Ik geef u op dit blaadje dat Van Rijswijk hard aan deze tekst heeft gewerkt. En de kracht is juist dat je het niet terugziet, in de zin van dat het boek overgeconstrueerd is, of dat er opzichtig aan de taal is gesleuteld. Geen mooischrijverij, maar een idioom dat streeft naar helderheid.

Op [De Reactor](#) schrijft Sven Vitse:

Onheilig is zowat het prettigste proza dat ik dit jaar al heb gelezen.

In het Nederlands Dagblad (25/3/2016) schrijft Johan Bakker

Roos van Rijswijk vertelt haar verhaal in een quasinonchalante stijl. In slechts een paar zinnen weet ze de juiste sfeer te scheppen en legt ze de pijn achter Angeliques cynisme bloot.

Het verdriet van Miguel schuilt subtiel in een zin als: 'Het is alsof ze bij hem is, alsof de kou die hij voelt niet alleen door het einde van de zomer wordt veroorzaakt, maar ook door haar aanwezigheid.'

Hartverscheurend mooi.

In de Gooi en Eemlander (30/3/2016) schrijft Sonja de Jong:

Met *Onheilig* (...) schreef Roos van Rijswijk (1985) een opmerkelijk rijk romandebuut. (...) In al zijn laconieke afstandelijkheid treffend mooi.

In de [NCRV-Gids](#) schrijft Mieke van der Weij:

Het is de toon en de woordkeus, die het boek zo goed maken. Toeristen, 'weekgebadderd en leeggezweet'. Mooi!

In [De Telegraaf](#) (Blendle-alert) (11/5/2016) schrijft Lies Schut:

Strak gecomponeerd en zonder stilistische fratsen weet [van Rijswijk] de pijn tussen Angelique (57) en haar zoon Miguel te beschrijven. (...) Patsboem. Van Rijswijk weet te raken.

In [De Morgen](#) (11/5/2016) schrijft Dirk Leyman

Dit is een panacherijk debuut over verstoorde ouderliefde en pijnlijke aftakeling. Grote thema's die toch nergens door de strot worden geduwd.

Op [Gewoon een boek](#) schrijft Lydia dat *Onheilig* zelfs mooi is als je normaal meer van Engelstalige literatuur houdt.

Op [Cutting Edge](#) schrijft Jonas Loos:

‘Onheilig’ is de eerste roman van de jonge Roos van Rijswijk, al kruipt ze duidelijk niet voor het eerst in haar pen. Haar ervaringen met columns en kortverhalen maken dat ze moeiteloos de lezer bij de les kan houden. Vooral omdat ze Miguel en zijn moeder neerzet als levensechte, geloofwaardige personages in schijnbaar eenvoudige kenschetsen.

Op [Indruk Magazine](#) schrijft Ken Lambeets:

Van Rijswijk weet hoe ze een verhaal moet vertellen

Op [Mappa Libri](#) schrijft Jooris van Hulle:

Er wacht Roos van Rijswijk wellicht een mooie toekomst als auteur. De verzorgde stijl, de vaak verrassende invalshoek van waaruit ze een situatie benadert en in woorden vat (...), de bijzonder goed bedachte titel (...) zijn opvallende pluspunten in deze solide roman.